

Дело C-73/06

Planzer Luxembourg Sàrl срещу Bundeszentralamt für Steuern

(Преюдициално запитване,
отправено от Finanzgericht Köln)

„Шеста директива ДДС — Член 17, параграфи 3 и 4 — Възстановяване на ДДС — Осма директива ДДС — Възстановяване на ДДС на данъчнозадължени лица, които не са установени на територията на страната — Член 3, буква б) и член 9, втора алинея — Приложение Б — Удостоверение за статут на данъчнозадължено лице — Правно значение — Тринадесета директива ДДС — Възстановяване на ДДС на данъчнозадължени лица, които не са установени на територията на Общността — Член 1, точка 1 — Понятие за място на стопанска дейност“

Заключение на генералния адвокат г-жа V. Trstenjak, представено на
19 април 2007 г. I - 5658
Решение на Съда (четвърти състав) от 28 юни 2007 г. I - 5677

Резюме на решението

1. *Данъчни разпоредби — Хармонизиране на законодателствата — Данъци върху оборота — Обща система на данъка върху добавената стойност — Възстановяване на данъка на данъчнозадължени лица, които не са установени на територията на страната (член 3, буква б) и член 9, втора алинея от Директива 79/1072 на Съвета и приложение Б към нея)*

2. *Данъчни разпоредби — Хармонизиране на законодателствата — Данъци върху оборота — Обща система на данъка върху добавената стойност — Възстановяване на данъка на данъчнозадължени лица, които не са установени на територията на Общността*

(член 1, точка 1 от Директива 86/560 на Съвета)

1. Член 3, буква б) и член 9, втора алинея от Осма директива 79/1072 за хармонизиране на законодателствата на държавите-членки относно данъците върху търговския оборот — режим на възстановяване на данък добавена стойност на данъчно задължени лица, които не са установени на територията на страната на сделката, трябва да се тълкуват в смисъл, че удостоверение, изготвено в съответствие с образеца, съдържащ се в приложение Б към тази директива, позволява по принцип да се презумира, че заинтересованото лице не само е данъчнозадължено лице за данъка върху добавената стойност в държавата-членка, чиято данъчна администрация е издала въпросното удостоверение, но и че е установено в тази държава-членка под една или друга форма, като разполага в нея било с място на стопанска дейност, било с постоянен обект, от който се изпълняват сделките.

Данъчната администрация на държавата-членка, в която се иска възстановяване на платения по получени доставки данък добавена стойност, е по принцип фактически и правно обвързана от съдържащите се в това удостоверение сведения.

Тези разпоредби обаче не забраняват на данъчната администрация на държавата-членка на възстановяване, при съмнение относно действителността от икономическа гледна точка на установяването, адресът на което е посочен в удостоверението, да се увери в наличието на тази действителност чрез административните мерки, предвидени за тази цел в общностната правна уредба в областта на данъка върху добавената стойност.

Ако от получената информация е видно, че посоченият в удостоверението за статут на данъчнозадължено лице адрес не съответства нито на мястото на стопанска дейност, нито на постоянния обект, от който то осъществява сделките си, данъчната администрация на държавата-членка на възстановяване има право да откаже исканото от данъчнозадълженото лице възстановяване, като по този начин не се засяга правото на това лице на съдебна защита.

(вж. точки 40—41, 49—50; точка 1 от диспозитива)

2. Член 1, точка 1 от Тринадесета директива 86/560 относно уеднаквяване на законодателствата на държавите-членки в областта на данъка върху оборота — правила за възстановяване на данъка върху добавената стойност на данъчни субекти, които не са установени на територията на Общността, трябва да се тълкува в смисъл, че мястото на стопанска дейност на дадено дружество е мястото, където се приемат съществените решения във връзка с общото ръководство на това дружество и където се изпълняват функциите, свързани с неговото централно управление.

При определянето на мястото на стопанска дейност на дадено дружество е необходимо да се вземат предвид множество фактори, сред които на първо място седалището съгласно устройствения акт, мястото на централното управление, мястото, където заседават ръководителите на

дружеството, както и мястото, което обикновено съвпада с предишното, където се определя общата бизнес стратегия на дружеството. Възможно е да се вземат предвид и други елементи, като например местоживеенето на основните ръководители, мястото, където се провеждат общите събрания, където се водят търговските и счетоводни книги и където се извършват основните финансови, и по-специално банкови сделки.

Следователно фиктивното установяване, което е характерно за фирмите „пощенски кутии“ или „подставени лица“, не може да се квалифицира като място на стопанска дейност по смисъла на член 1, точка 1 от Тринадесета директива.

(вж. точки 61—63; точка 2 от диспозитива)